Don Simon - Eu Tarzan, tu Jane

Este o prostie să mori cînd schimbi un bec.Cînd m-am gîndit la asta, Tarzan tocmai împlinea vîrsta la care ar fi putut avea buletin.

Propoziţia din titlu este celebră, pentru că prin ea, pe lîngă faptul că reprezintă primele cuvinte articulate în limba engleză, Tarzan forfotea în bucuria ochiului dornic de femeie. Văzuse cum fac dragoste cimpanzeii, gorilele şi elefanţii, îl dezgustase pofta perfidă a cărnii la rinoceri, dar toate aceste imagini indecente ale junglei îi surghiuniseră carnea într-o emoţie pe care nu ştia să şi-o reprime. La un pas de a ajunge zoofil, o cunoscuse pe Jane.

“Eu, Tarzan, tu Jane.”

Stîngaci la început. Apoi îşi exersase dicţia privindu-se în apele unui ceaun ciudat, frecat cu obstinaţie, unul dintre vestigiile unei prăbuşiri aeriene uitată de istorie. Chiar dacă ar fi aflat că este descendentul unei lungi tradiţii aristocratice, l-ar fi durut în cur. Emoţia cunoaşterii unei femei ca Jane schimbase multe lucruri în balanţa lui de valori, atît de sălbatică.

Sigur, la început fusese nevoit să lege femeia. În mintea lui simplă, Jane era un animal ciudat, rătăcit în nemărginirea junglei, care voia să fugă cu orice preţ, intimidată de apariţia zburătoare pe liane.

Nu pot trece cu vederea că Tarzan era semizeul acelei sălbăticii, că mai degrabă nu semăna cu el însuşi, ci cu Brad Pitt, dacă şi-ar fi lăsat plete.

Seducţia unei astfel de apariţii l-a zăpăcit şi pe conţopistul Burroughs care a scris o poveste a legendarului erou doar din auzite. Normal. A scris-o într-o ţară în care plouă aproape zilnic şi în care, ca să ai un orgasm mic, trebuie neapărat să visezi constant continente băşite de timp, în care este arşiţă şi te poţi îmbogăţi dacă ai ştiinţa unui safari.

“Eu Tarzan, tu Jane.”

Ce enunţ fantastic!

Jane, ca o fiinţă educată, venită dintr-o ţară în care, chiar dacă plouă aproape tot timpul, civilizaţia este o sechelă veche şi perpetuă, şi-a dat seama rapid cu cine are de-a face. Mai mult ca sigur faptul că nemaipomenitul sălbatic o scăpase din ghearele unui goriloi contase. Nu poţi să nu fii subiectivă cînd te trezeşti în postura de a nu putea să-ţi aperi eticheta feminităţii în faţa unui mascul stîrnit, un mascul posesiv, frustrat, veşnic caftit de ceilalţi, care nu putea să se apropie nici măcar de o gorilă îmbălsămată de celulită, care avea vise erotice cu Demi Moore, fără să ştie de unde vin acele vise de o ciudăţenie fără margini, un mascul care pătase onoarea junglei cu sămînţa lui neîmpărtăşită, eliberată prin neastîmpărul degetelor şi care urla noaptea, total debusolat de chinul hormonilor şi de o lună la fel de singuratică.

Cheeta credea despre Torguz, că aşa se numea ciudatul goriloi frustrat, că este labil psihic, că ar trebui să existe şi în Africa psihoterapeuţi şi poate chiar curent electric, că poate ar fi necesar un alambic mai mare decît al lui Tarzan, pentru că îi plăcea foarte mult să bea, mai ales în serile din anotimpul ploilor, cînd jungla părea stupidă şi neconsolată. În acelaşi timp, era şi geloasă pe frumoasa femeie, chiar dacă încă nu ajunsese să aibă vise erotice cu

neobişnuitul om crescut între fiarele junglei, însă nopţile îmbălsămate în alcool fermentat din banane, îi dădeau o stare de frustrare flască, de recunoştinţă fără margini pentru un produs atît de minunat, şi simţea că Tarzan trebuie să fie în centrul afecţiunii ei, chiar dacă nu simţea nimic în carne, repet, şi că orice venea din afară putea să năruie statutul ei de mare prieten.

În prima noapte o căutase de păduchi pe Jane. Sigur, lipsa acestora, adică a unui atribut constant al junglei, o dezamăgise, dar Cheeta, în simpla ei existenţă, îşi găsise consolarea în alcool. Adormise, beată, lîngă femeia legată fără menajamente. Somnul etilic îi adusese viziunea a doi talibani chinuiţi de arşiţă, ancoraţi în deltaplane mai vechi decît Timpul.

# #

Fără să-şi dea seama, într-un anotimp împlinit, în care ar fi putut avea buletin, Tarzan căutase să epateze în faţa femeii legate prin ştiinţa unei dicţii amorfe folosită în toată copilăria lui singuratică, educată de simţuri şi prea puţin rafinament.

“Angaua, Timba!”

Un îndemn. Jane nu a înţeles nimic din el, însă elefanţii s-au prezentat urgent în siajul nemaipomenitului limbaj. Erau în stare să facă orice pentru acel produs al soartei care ar fi putut avea buletin. Tarzan, printr-un ciudat talent al firii, le inoculase obedienţa. Dacă s-ar fi răfuit cu Rommel în acea clipă s-ar fi dus naibii tancurile care bîntuiau Africa. Dar nu era timpul potrivit şi, aşa cum v-am spus, el dorea doar să pară altceva, mai ales că simţurile cărnii îi dictau că femeia trebuie curtată sub orice formă.

Printr-un ciudat paradox, într-un timp egal cu el însuşi, prin junglă putea fi văzut un individ deşirat care-şi căra propriul wc în spinare. Intra şi ieşea din imagini. Atît.

Printr-un alt joc al întîmplării, Tarzan devenise şeful Resurselor Umane din Kenya. Natura sa insurgentă, de aristocrat, îl făcuse despot peste destinul animalelor cu frustrări maxime şi vechi. Sigur, aici este vorba şi despre inteligenţa nativă, de aceea dispreţuia rinocerii care făceau dragoste. Tot din larga lui inteligenţă şi, mai ales, din plictiseală, se mai hîrjonea cu cîte un crocodil amorţit de asfinţit. De multe ori era filmat de nişte cameramani misterioşi şi, în nopţile filmării, visa că este dublura unui individ enigmatic care se numea Johnny Weissmuller.

Într-o noapte a visat că Zorba Grecul fugea în curul gol peste dealuri.

A doua zi a dezlegat femeia şi i-a spus cinstit:

“Eu Tarzan, tu Jane.”

Nu cred că există femeie care să nu se îndrăgostească de un astfel de personaj sau să nu aibă un vis erotic cu el, măcar unul mic.

Din păcate Africa nu este continentul potrivit pentru telenovele.

În timpul în care Tarzan ar fi putut avea buletin, un arivist tîmpit s-a declarat rege al Africii şi a construit un foişor înalt de cincizeci de metri ca să vegheze băşinile junglei. Ziua era de-a dreptul stupid, mîncat de ţînţari şi oripilat de zborul insistent al vulturilor mîncători de

stîtvuri, însă noaptea era semeţ, studiind în corola luminii unei lanterne cu trei baterii de 1,5 volţi destinele de sub el. Nu avea gărzi şi nici slujbaşi care să-l pupe-n cur, însă nici nu-l contesta nimeni. Se numea Rad-El-Naimi-Mo-Tamba. Un titlu cu adevărat regesc, rupt din lumina soarelui, din fascinaţia junglei şi din otrava creierului meu.

# #

Cheeta visa să facă figura 43 cu Osama, nici ea nu ştia de ce. Sigur că nu era un gînd pervers, ci mai degrabă o chestie intimă. Îl visase de asemeni pe Zorba alergînd în curul gol printre tufişurile toropite de arşiţă şi mai visase că era pe puntea unui transoceanic care se numea Titanic şi că avea rău de mare. Sigur, aceste prognoze nedesluşite sau adînci psihoze, o chinuiau într-un mod extrem de pervers şi de aceea băutura i se părea reconfortantă, iar Tarzan, de drept, centrul atenţiei. Mintea ei simplă, însă semeaţă, nu înţelegea următorul lucru: ce vedea idolul ei la o femelă atît de jalnică aşa cum era cea dezlegată de curînd?

În acea seară Tarzan cotrobăia între rămăşiţele avionului care-l exilase în junglă. Căuta o cheie de 17. Cînd s-a întunecat a primit ajutorul nesperat al "regelui Africii", coborît din plictiseală şi pentru că inspecţia în uriaşa navă amorţită de timp s-a prelungit prea mult, mi-am permis să schimb planşa şi să-l introduc pe omul care îşi căra propriul wc în spinare. Acesta a intrat în cadru şi a spus cu o voce stîlcită:

"Poftiţi, domnul meu."

I-a întins o cheie decalibrată. Apoi a dispărut.

Tarzan nu a apucat să-i mulţumească însă, complet năucit de o prezenţă atît de stranie, s-a trezit că uitase ce să facă cu cheia. Şi a simţit că Cheeta mirosea a băutură.

Sigur, povestea asta ar putea să curgă la nesfîrşit. Viaţa nemaipomenitului personaj Tarzan a fost o fascinantă istorie ieşită din tiparele obişnuinţei.

Ce ar fi de remarcat?

În primul rînd, Tarzan s-a împerecheat cu Jane, Torguz a continuat să jignească jungla cu sămînţa lui neconsolată, rinocerii să facă dragoste în acel mod dezgustător, tancurile lui Rommel să bîntuie Africa, Cheeta pe cale să facă ciroză de la atîta băutură, omul care-şi căra wc-ul în spinare să apară obsesiv prin junglă, jungla a continuat să existe cu obstinaţie, naivă şi plină de zgomote, stupidă şi neconsolată în anotimpul ploilor, iar cheia de 17 a demontat povestea mea, bucată cu bucată, pînă a luat-o naiba.

(Povestire premiată la concursul Atlantykron 2009)